

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa B. P.
przeciwko Szpitalowi [...] sp. z o.o. w G.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt VII Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. - w sprawie z powództwa B. P. przeciwko Szpitalowi [...] Spółce z o.o. w G. o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy - oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt VI P [...], oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że: „skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania odwoławczego nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza tego Sądu. Sąd drugiej instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych. Powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. Sąd

pominał te zeznania świadka M. K. – K., w których świadek wskazywał, że powódka mogła paść ofiarą mobbingu. Ponadto, w ocenie skarżącej, oczywista zasadność skargi wynika z faktu, że Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę okoliczności nienagannego wykonywania pracy przez powódkę w okresie całego jej zatrudnienia przez pozwaną, zaangażowania i pozytywnego stosunku do pacjentów i współpracowników, uznając, że jednostkowe zachowania, będące formą obrony na mobbing ze strony przełożonej są wystarczającym uzasadnieniem dla rozwiązania długoletniego stosunku pracy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia

2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autorka skargi nie przedstawia odpowiedniej argumentacji, którą wykazałaby oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4

k.p.c.; nie wskazuje w uzasadnieniu wniosku żadnego przepisu prawa, z którym wiązałaby postulowaną oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Twierdzenia uzasadnienia wniosku co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zostały ograniczone do prostej negacji stanowiska zaskarżonego wyroku bez odniesienia się do podstaw zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. tak w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej zaskarżonego wyroku - oceny szeroko przedstawionej w jego uzasadnieniu. Sąd drugiej instancji - rozpoznając zarzut apelacji powódki dotyczący pominięcia przez Sąd pierwszej instancji zeznań świadków zgłoszonych przez powódkę: M. K.-K. oraz A. I. - stwierdził, że Sąd pierwszej instancji szczegółowo uzasadnił, z jakich powodów pominął, bądź dał wiarę w części zeznaniom wskazanych świadków. W konsekwencji żaden z dowodów wnioskowanych przez powódkę nie został pozostawiony bez oceny. Według Sądu drugiej instancji za całkowicie gołosłowne należało uznać twierdzenia powódki, iż była ona wielokrotnie pomawiana przez J. H. Nie przedstawiono na tę okoliczność żadnego dowodu, powódka nie wskazała, jakie konkretnie pomówienia w stosunku do jej osoby i w jakich okolicznościach miała prezentować przełożona. Z zeznań świadków, także M. K.-K. i A. I. wynikają okoliczności zgoła przeciwnie. Osoby te jednoznacznie i zgodnie zeznały, że nie były nigdy świadkami negatywnego zachowania ze strony J. H. wobec powódki.

Twierdzenie o pominięciu przez Sąd drugiej instancji postawy powódki w okresie zatrudnienia u pozwanej nie uwzględnia ustaleń zaskarżonego wyroku oraz oceny całokształtu materiału dowodowego sprawy dokonanej przez Sądy obydwu instancji. W całym zespole okoliczności stanowiącym podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił także postawę powódki w okresie zatrudnienia u strony pozwanej.

Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności

uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Brakuje - w uzasadnieniu wniosku - odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autorka skargi wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.